

Skeljafljó — Datt út of "Oddi"

Hringingur.

Einu sinni, sem oftast, fór ég í stélja fjöru í Stofskreyri.
Aldrei þessu vart, var þetta í haustdagi og komnu köldum,
3-4 stiga frost var þremur dög, bjark væður og stímnings-
kaldi af norðri.

Ég nefndi það við nokkra menn, stípsveija mína, að
fara með mér, en þeir urðu forvinda, og sýndu mig
hvort ég vori villlaus, að fara í stélja fjöru í haustdagi,
og það í svo köldu væðri. Þeir feygist engin til þessarar
ferðar með mér, svo ég mátti labba einn, með förnun
Lunnysoka, stímsbróti mínu og stímslakki í taliinu.

Ég var 25 ára að aldri (þetta var nýl. haustið 1885), vel
hvaustur og varur vosi, ef þeir var að skífta. Fjór var
brinnlaus með állu, svo ég hélt að ég feygfi elski að
vada djúpt, en kafa eftir stélinni á sama hátt og
vart var, þannig: Að standa í sjó upp undir mitti,
og feygja handlegginn svo langt niður að sjótinn
kyrni inn í eyrið í mér, þeirni megin sem óþekkt
handinni (Vörjulega hegr. handi) til að ná í stélina.

Í fyrstunni hét ég ferðinni austur í blud, sem
er frannid Bringard, austanveit við Oluboga, en

hatti þó við að fara þangað, og þess að ég vissi, að
 þaðan var laudgangur verið: þarinn var yfir að
 fara, sem ég vissi að gótu orðid svoðin er að félli, og
 mér dældist of lengi í lundinni. En gótti elsti nogu
 vel að sjónum og síð stöðlegu þótti mér var huga verk
 að fara í þessum stöð, þar sem ég var einu tíðs mín.
 Þy tótt þvi þvi að fara austur í Rangarvíf. Það var
 að vísu lengi vogn, og elsti huga verk að finna
 stöð und laudi, en fram við bringandi, en leiddi til
 lands var betri: Engin lön sta ósar, úr þvi óg vöri
 einu að ná Rangarvífi, sem náði östvið til lands.

Sindur og vestur af Rangarvífi vissi ég af lönn einu,
 sem fann aðri vísu nu, þvi óg hafði fann þangað í
 stöðgjöfju oft áður og síðastl. vor með formanni
 minnu, þvi síl. Þóttelsteyni og fundum við þá svo
 niðla stöð, sem úr, þvorum síg, gátum vorid. Aðri
 vísu elsti mun þessum stöð, enda var hann soolaup
 burtu, að sigillt var að vera þaðan þanga burtu.

Þy komst í útverðum þvrið í lönninu og tótt að
 léta, en fann tíð og sí, að lönnid var svo djúpt, að
 ég mundi elsti hafa það. Þy fót di mig þvi vestur og
 fann þar strax nokkur stöðjar, en þvi brúluð,
 vöri, var þarna áhlöndu nokkur og hafði ég þvi
 djúptu en mig vandi: Þjórunu nam helkaldur niður

með hálsmialium og ég varð brottanfullur. Lík þeir að svo
 var þessid, hugaði ég ekki um annað en kafa svo djúft
 sem hönd mín náði og fíndi úr nója stíel all langa stund.
 Þegar ég kottli að kafa, só ég, að þessid var hvörku-afall og að
 ég mundi vera leinum að „Lína upp í drögnu“ (D: mig); ég
 tók þeir að Lína hrjúgur var samur og láta í þokann;
 við þetta varð mér svo kalt, að ég stalf einu og krísta.
 Lagi ég svo af stáð með fullan þokann og komst í fyrsta
 í hana upp í Langarífi, þar þurfti ég að hvíla mig og varð
 mér einu kaldara en áður, enda var mér þessid hvílandi
 norðan rok og frostid hafði aukist að munn, svo, að ég var
 að hugsa um að leggja stélinu niður í eitthvert lónid
 í Langarífi. Lokis komst ég, með mörgum hvíldum þó, úm að
 sandi og þá var a. m. h. hálf tíma gangur heim, með þó
 byrði sem ég bar.

Ég tók þeir fyrir að leggja stélinu niður í háð einu,
 sem hann úr sníð lóni einu innan úd rífid og hljóp
 allt hvað fótur fozudu heim.

Árangurinn af fjörnferð þessari var sá, að allt
 stélinu stendist í lóninum. Það var sandborid í
 botninum og stélinu laust úd leir, svo að stélinu
 opnadi sig áður en hún festi sig og frans uðri
 allt í frosthvörtu þessu, ev stull í yppis þessu;
 en ég lá uðri þessu daga, með allmíðlum hita

og ver meita heppni ad og fella elski lunngra botku
eftir þessa heimstulogu ferð minna.

En þú get og um þetta nú, ad og vildi með þú
benda öðrum í, ad fara elski þínu þessloga og
heimstuloga ad haldi sínu sam og gjórti í þessu
sínu og þessu lífi sínu og heilnu í hattu þínu
þínu andlita atvinnu og það er offarð min, ad
áfla sér beitu, sem elski er bestur þen þú frá
er og myndist til ad vera í þessu sínu. Hefdi,
þú verndad þing minn frá algeidnu skemmdum,
var þú máli ad þessu, en þínu heimstulogu var
ferð minn eigi ad síður þínu þú.

Sunnudaginn 7. júní 1896 var sóttjart sumar-
væðing, hiti og loyn allan daginn.

Um hádegisbilið þann dag, vænd mér veikad niður
í bruggju á Eyrabakka. Sjór var utri hálfvallinn
að, og er ég kom niður á bruggjuna, voru þar þrjú vinir
minir að fara sig úr fópum, til að synda í lórnun fram
undan bruggjunni. Það voru þeir Guðm. Sál. Oddgeirsson
(d. í Buenos Aires, 5. nóv. 1920), Guðm. Þutmundsson, sem
var Kaupfélagsstjóri Heklu í Eyrabakka, nú í Selfossi, og Ólafur
Liljefson, lokinn við fjórsárbrú.

Eg hafði aldrei ^{áður} séð mann synda og stótti gaman að horfa
í þessa mann þreypa sund þanna rétt við bruggjuopordinn
því undan fopur mín og tóti ég vel eftir állum kreyf-
ingum þeirra, því ég sá jafn vel til botns í lórnun og
hvernig þeir höfðu sundtökum sínum, leði ofan í jafar
og undir í firvordum. Að þessu lokum gengum við allir
hver heim til sín.

Það var stóli messad í Eyrabakka þannan dag, heldur
annadhvort í Paulveijabólvaða í Stokkseyri; ég var
því að sjálfsojdu undanþögnun því að fara í Kirkjuna

þessum dag, en einhverra hluta vegna vord ég á
vera heims þá um daginn. Þó gott vordur vori.

Það þakari, vinur minn, sem eru er í lífi's kaup-
mannshöfu og mí vortri áttodur (f. 23. Okt. 1850), fór
í „átréidartúr“ austur fyrir Stokkseyri og hein eru
þeir daustrir skipstjórnar og stjórnmenn og skipsmenn
sem lágu á höfninni, fóru með honum. Egsat heims
allan daginn og sárleiddist. Það og félagar hans
kennu heims offer hl. nól. 7 um Hvíteld og band
þeim heims til mín, að drélka kaffi, áður en þeir
föru út í skipin og sé'stöklopa til að kíta upp
gufubákin „Oddur“, áður en hann fór í móti
skipi, sem var út við hafsbremsna að sjá, á upp-
siglingu, til að dréga það inn á höfn, eftir hl. 10
um Hvíteld, enda þá (hl. 10) kemid flot fyrir þá
að kenna til inná höfnina. Fjara var hl. nól. 7-8.
Skipid, sem sást, var þeir móstrid „Skammt Leptur“,
skipstj. Hennihsen, sem síðar vord hafnarvordur í Romi
í Borgunderholmi, gamall og góður kunningi okkar allra.
Eg höfti veid (og var það til 5-júli 1902) í stjórn Sjávargjafi
Árnessegla (frá 1892) með þeim Kristjáni sál. Jóhannesi-
eyri og Þudjóni sál. Ólafseyri í Hólmsb. Þó spari þóðum
mín vortri þá þegar vordum all stór og í miklum vexti,
höfðum við þann síð, að hafu hann aðeins eyrim fyrir

almenning í sunnudagskvöldum: Afgeiddum þá
 aðallega lán öll, þau er við lánendum, en alla vitruna
 áttu, fóttum við á móti innlögunum og skrifnum þau
 í vasabókum okkar ásamt nafnum innleggjandi; og
 þeir höfðu átt bókum áttu, skildu þeir þó eftir hjá
 okkur, þangað til þeir var vitjad síðar eða við sendnum
 þó til þeirri. Þóti um nýjar bókum að nota, ferdum
 við vitruna eðri um í þó fyrir en við gefum þó út
 í sunnudagskvöldum og geymdum þó í sama hálk
 og hinar eða sendnum þó.

Þetta kvöld var í með alla vasa og vestrifulla og
 þringum og spari sjóðbótum, en þó mest þringa
 til að leggja í nýjar bókum. Við matum altog 11.8.
 í sunnudagskvöldum, í afgeiddu stofu spari sjóðs-
 nis í Hólmsbæ, hjá Þudjóni sál. Ólafsoni, sem var
 gjaldþeni sjóðsins. — Hr. sál. Jóhannesson var formáður
 sjóðsins, en í ritari. —

Hin höfðum við drukkid kaffid. Ill. var leflega 8.
 En um tíð og Bach og skípsljóðarinn fóru um bórd,
 geth í með þeim undur í sjógarðs hlid. Þegar þar kom,
 voru þar margir menn fyrir, m. a. Endur. sál. Ógimundsson
 og Ólafur sál. Gestason í Þótu hlisum, Endur. sál. Oddgeir-
 son í fl. Aðlið þeir Endurmundarinn að þá að vera með,
 þegar "Oddur" þóri að eðlija skípid. Og sagdi við þá:

"Frísjafuloga er nú stíft. Kjörnum okkar: þú getur farið
 út í sjó í þessu bláindri, en ég verð að fara upp í sparis-
 sjóð og ríða þar í allt kvöld, eftir öll leidindin í dag"
 "Kundu bara með okkur," sögðu þeir allir einum hönni.

"Þeir geyma sparisjóðnum í kvöld fyrir þeir, sem sig
 sjálf, hann Kristján og hann Guðjón, svo öllu er óþótt
 hvar það snertir, Kundu bara!"

"Ei, það get ég ómögulega," sagði ég, "því ég er með
 minn þrisund skinnur í þeimingu til að leggja inn
 og borga af lánum, svo ég verð að vera þar."

"Getu ekki með það allt skrifad á lista þínu í vasa-
 bók, sem þú getur sent þeim?"

"Já, ég hef þú allk í vasa bókinni, hvernig á að
 kúðstafa þú, en ég vil hvernig fara nú get farið, þú
 mig sárlangi að fara með þessu," sagði ég og sneri heim
 leid frá þeim.

Kennur þá sé máður frá inn höpnum sem ég trúi
 minna boga, Ól. sál. Gistlarum og veiri:

"Ég skal fara fyrir þér, Jón minn, og afhenda með þessum
 undrum þínum allt það sem þú ert með og þarft að
 láta afhenda, svo þú er óþótt að fara þess vegna."

Konur þínir þá að þú sögdu: "Þú, við erum nú að fara
 útlandi að verða með? Kundu bara með okkur og
 þiggdu það, að hann Ólafur í Bókhlósum taki af þessum

eris lid og stili því sem þú ert með í sparisjóðum;
þér er óhott að trúa þessum og þeir Kristján og Guðjón
afsalka þig, þó þú mættir eltri með þeim þetta einu
kóöld. Þegar veðrið er svo gott og þeir gæta ^{þess} udrí
hve mikni þig langar að nota það."

"Þú, ég get eltri þau - ja, ég veit eltri? - O-ja,
það er annars líflegu óhott að ég fari," sagði ég og
vað mi hinni lifandi glæður af því, að þessi lausn
var mi þægileg á málinu. Eg afhenti Ólafi - Þórunn-
nu þeningana, leiknum og vasabókina, fleggi
í burtu áttum óhyggjunn og mættum mi sparis-
jóð stoffi, því ég vissi að óhott var að trúa Ólafi
því þú, alveg eins og mér sjálfum - og fót.

Vid bodnum í veldmat í stípinu "Hils", stíps-
stjóri Johansen frá Thuro og var hann ávakt nefndur
"Hils"-Johansen. Hann var í fjúrtug aldri, að því er mér
virkist, framúrskarandi stilltur maður og grandvar
litandi og ódís, meðal maður í vöxt, bjartur og fírlit
og fallegur á sjóninu.

Að það haldinn lokum förunu vid svo í gæfu bólinu
"Óldur", sem þú (kl. nál. 10) var orðin, heitir "og
lögðum af stáð í þóma oléttum sjó og bláhvíta-
lozan.

Eg fót stíps undir þiljum í bólinu, undir í vélar-

minnið til Faldmose gamla vélstjóra og falds
 við hann allanga stund, en mér var orðið svo
 heitt og ómótt þarna niðri, að ég gekk upp í
 þiljur, til að líta eftir, hve langt við vorum komnir
 og hve langt lið við okkur eftir til að ná í Lefshyr
 gamla, sem var að motta þarna lengst fram í
 hafi í blöjalopi og kornstærker.

Egsá, að við vorum komnir langt fram í hoy, sem
 lög í ortugt sjófardýpi og er ég leit í áttina til
 Lefshyr? Sá ég hann eltri fyrir miðum í sjónum;
 ég leit upp í stjörngallinu og sá þar stjörngáman
 Christjansen gamla standa við stýrið og kallaði
 til hans um lið og ég gekk nokkur fót aftur
 fram eftir þilfarinu: „Har vi et langt stykke
 vej endnu inden vi naar til ?“

Í sama augnabliki er ég að þreypast áit fyrir
 boðstokkinum, kem niður á hrummuna og
 grip smúðid um lið og ég soya að mér loftið svo
 sem mér var ut og huga nið eltri um annað en
 að nota þrumátta mína frá því um dögum, sem ég
 áttadist með því að sjá þiltans þeigi synda fram
 undan fótum mér við byggju góðum. Egvissi
 vel, og þann einmitt til þess frá strax, að ég kumi
 eltri að synda framur ⁱⁿ þrumum, en virðist þó sjálf.

sagt, að réttast væri að halda niðri í sér andanum.
 Eg varð eltri knoddari en nú, þar sem ég sit og kem
 eltri til hugar mine ljúgu: það var mig á stóra til
 að óttast neitt, þegar soona vel syndur maður var á
 sínu leitni sína frá í fyrsta síni vör! Mær kem
 eltri til hugar að láta neitt hljóð frá mér heyrast, hvoð
 þá að hrófa í hjálps. Öll hugsum um nálagð annara manna
 hvarf frá mér; ég vissi aðeins, óljóst þó, að stjörva, sem ég
 var í (Oddur) var eltri laugþ í turpu, en að ég hefði nokkið
 með það að systla, stífti mig máli fyrir mig, eins og nú stóð
 á, því ég var að synda(!) og mér virðist það ganga vell; að
 vísu fannst mér, að fótumir væru óþægileg þingir og svo
 djúpt niðri í sjónum, að eltri væri ég sem bopt lóður
 í sund í þróttinni: Þeir öllu líklega að vera jafn ófarlegu
 og t. l. herðannar og ég að liggja flötari í sjónum en ég
 lá. Eg hugaði mér að laga þetta, með því er komi upp á
 yfirboðið, því mi var ég að sóttva. Eg kom upp og lét
 vinstru fótum í bili ofan á högra hné mér, tótt höfri
 heudi min halinn og reyndi að ná af mér stórum, en
 hann var heimadur svo fast að ég náði honum eltri
 af mér. Eg fann, að ég ætlaði að sóttva öflur og dró því
 djúpt að mér andanum en min líd og ég sótt, fann ég
 að hringsurinn (frúlofinskringsurinn) á höfri heudi var
 að smokkast fram af fingrinum. Þetta fannst mér að

gófi o. t. v. orðid mér að þrafala við sundid og þjógar
 í þorri nýps í annað sinn, fleysti og þringnum of mér
 laupst út á sjó og er hann þar síðan. Í sönn and-
 stámi sé í gæfubátinu, "Oddur" all-laup frá mér og
 þingsati sem svo: "Þannaláust gengur mér vel að synda
 svoona alveg óvörum, sem í er; í er líklega þorri
 laupst á landi í land," en svo sé í að bátur er að
 leggja af stað frá gæfubátinu og Stefni hann á
 mig, stelliðandi á fjórar árar. Vand í þó þann
 mig og þingsati sem svo: "Eg veid fyrir bátinu, ef
 hann heldur þessari Stefni lengi. Hvaða tjávar er
 þetta, sem fara svoona ógætlega, að hva ofan í meiri
 sem er að synda? Það er bozt að fara til bóts og
 ganga í land," og svoketti í þessum sundtöðnum,
 sem vitaulega státi voru önnur en þau sem þundur
 og ketti nota.

Og nú línd í þó sök, datt mér í hug, að í vðri þorri
 inn í Hellur (inn við sand) og þadur góti í gæfubátinu
 en þá finni í að þessid er í háid á mér og í þó drognum
 þundvotus nýps í bát. Áður vissi í státi til að í
 vðri meiti votur. Þegar nýps í bátinu hann þessid í
 að vísu meiri, en vand dandhuddalur við þó o. bátinu
 og þingsati hóeft nú þad að fleysti mér út aftur, en
 við nánari athignu sé í, að í þessid veid í mikilli

kaffi og skalf ús eins og kristla og hristla og
 hugleysi: Godbrækingin var svo snögg, áður var ég
 öruggur um minn hæg, stummti mér vell og var ánægður
 með lífið, nú var verið að bjarga mér úr þess kynlegum
 lífshástra, sam og hafði stofnað mér í, án þess ég hefði
 að gjör þad. Eg hafði brugðist skylda minni í þó að
 láta konu mína vita um þessa ávontu féid og í þó
 að fara með peningana í spari gjóðinu. Hefði ég ún
 drukknað í þessari féid! Hvíliar á sakamir er í mæg
 klypu að leggjust. Þetta varu heysanir mínar, en þeir
 réru með mig að básum.

Eg var látinn niður í vélarninu, gefid heith Koffi
 og Hakiu í sangum; ég sofnaði og var fluttur í
 land M. Dinn notkinn og þá ordinn allkress.

Konan mín hafði vakad mig og óþreyjufull eftir mér og
 ginnad, að eitthvort ilt hefði fyrir mig komið. Eg
 vandi að segja henni samur leitumun, en lengi eftir
 þetta, vissi enginn um þad, enda var svo fyrir-
 malk, áður en ég fór í land, að enginn othvildi tölja
 frá þó.

Hvernig stóð á þó að ég féll útbýðis? Eg steig óvart
 í digran vírostrang, bordskotturinn í gusu básum
 náði manni kapplega í hné, og þegar ég missti annars
 fótans í vírostranginum, féll ég um koll, útbýðis.

Það var „Nils“-Jóhannu soni bjargadi mér.
 Sagði hann, að ég væri fleiri i mæðurinn, sem hann
 hefði bjargad hér við land og í þetta sínu kofi hann
 veind, eit annablik, í vafa um það, hvort hann
 ætli heldur að fara ír Jóhannu og Steyga sér út-
 beyrdi, eða kofi eftir mér með handinni, þó þou-
 runn vortist hann sjá votta fyrir mér niðri í sjónum.
 Hann kærð híd síðara og náði í mig með þeir rúti.

Hversu lengi ég hefði veind að veltast þarna í sjónum,
 er mér eðli þrumugt um, en það klyfur að kofi veindall.
 lön og fund, þó báturnum, sem björjunarmennirnir voru,
 var bundinn upp í reida Odds og stáun þeir bændur,
 svo þeir gætu þeir fyrir komid báturnum í flots.

Infubáturnum Oddur seig stöðugt áfram í áttina frá
 mér, þó vitanlega stöðvadi hann vélina um línd og
 þeir, sem í þiljnum voru, sán mig falla útbeyrdi. Þó veid
 það, að ég var samfordrum um að ég væri að fjarlogjast
 Odd en hann eðli mig, og þó vortist mér andsoth, að ég
 væri í hradi ferð á leiðis til lands og er þangad þoni
 voru hægdarleikur fyrir mig að ganga í land, yfir Helluvarn,
 sem varjulega voru þurrar um fjórma. Geymsadi skert
 um það, hvornig á sjó stóð: Það var þegar þetta stóð-
 orðid svo hátt í sjó, að Helluvarn voru komnar í kof, enst
 var ó margar vitur sjáfar undan landi og eigi í minna

dýpi er 60-80 fótum. Eftir í er því andsæð, hve
frá leit hún var, hysumín sú, að fara til botns og ganga
í laud, svo Caturius réi elki á mig, mannum, sem
var að syna!

Þessi viðbráður virðist mér gefa bændingum um það, að
þeir menn, sem lenda í sjáfarhásta verði elki hræddir
svo framalega sem þeir hafa elsket til þess að halda sér
í stað halds sér í floti, heldur verði þeir, eins og ég vand
í þetta sinn, hvar á ogdris með hjórn sín: Háskinn verður
þeim að leit og þeir fá allt annað sta eitt hvað annað að
huga um en það að bjarga sér frá dauða eða láta aðra
bjarga sér, en hafi máðurinn eitt hvað til að halda sér í
stað fleyga sér uppi á, sér hann hvar hann er staddur
og hræsar í dauðans angist um hjálps; hann telur e. t. v.
til einhverra óyndisúrads, sem verda honum að aldurkila,
radit jafwel í björgunarmanninum og verður viki sínu fíðs
af hræðslu.

Menn hafa oft séot verið að affilata sig í sjáfarbotni, ef svo
gæmst hefir verið í þeim, að þeir hafa sépt og hafa sagt frá því,
eftir að þeim var bjarguð, að sér hafi aðrei lívinn einn vel. Þann
eru til þess, að þá, sem bjarguð var, hafi fylgt heyr og hatri til
björgunarmannsins, en slíkum máður hefir áreidnulega elki
sæð, að hann vori í nimmis hattu staddur, þegar hann var
bjarguð.

Hringingur.

Á hinn 2. júní 1926 fór ég í bíl upp að Silungapólli, ásamt
 þeim Kn. Finnesen og konu hans, svo og þessum konum: kústrú
 Sigríði Þjórnadóttur, frá Soffni Claessen, frá Friðu Stefánsen, frá
 Trjúljörðu Þjárnason, til þess að sí. Salati, næstum og radisum þar
 efa. Þjární Þjárnason, tilbúinn Þáls Stefánssonar, var með í for-
 um. m. a. til þess að stínga upp gárdinn, sem sáð var í, vestan
 lóðjans. Áð áðan léfti var erindi okkar það, að þóttum
 vildu athuga, hvar hefðilegt vori að gróður setja hjáplóttur
 í húsinn, sem nóst húsinn. Var þessu athygnfres það
 þangað til búid vori að sá og gera gárdinn um önnur stæð.

Þl. var minn. Þjórn er þú var lóðid og var þá drúðstíð þá
 og drúffu. Og ljóst iud að fólkið vildi njóta þessara góða minni
 í húsinn og hafði þú með mér megintúta þessu lykila, er að
 húsinn gangu, 59 kalsins, í stórum járnhring og í einni
 þýggju, ég opnaði þú 2 af þu þu húsinn og eld húsinn, en er ég
 komst að húsinn, að fólkið vildi drúðka og mæpa út úti.
 í Söltirgöngu, sunnan iud húsinn, lóðid og eld húsinn, lét
 lykilið í lykilaþýggju og hengdi hana síðan í hand-
 lang inni alþýsna og lét þú svo stánda opna, ásamt
 ysta húsinn, sem er fólkið; allad og svo að lóð
 búinn þessum dýrnum og fólki lykila með mér, iud er

uid fornum heim. Þá dró til annis stóðu fyrir utan ofnum
dyrnar, það gat því nanna að farið hjó því, að eigi sá dyrnar
opnar og eigi myndi ekkert að tala með lykl. þjugguna.

Að boðhallinu loknu var farið að stöðu krannid, en Hannes
Ziensen bjóst til heimferðar frá þegar og Hallaði nýgj á Skerri
síni að honna sem allra fyrst, því hann þýfði á Skerri
heim nál. kl. 5. Fríin kom þó með ölbúur, stöðadi lauteran
í stöguði og vart því minna um atþygnar en skyldi og nín
var Þjarni. Þá er i gáðinum og frá Elæsen til þá er til
heimferðar, en þá er bifreiðarotjórnin og vid ein (3) í
bilnum heim. Komnu uid heim kringu kl. ninnl. 6.

Allt hóoldid var i; heima að steyfa stóran þó er um tótt þau
er um sólinir höfðum sem og kl. ninnl. 7. í fornum uid 5
háttu. Kl. var 11,45 er uid þjórnin höttu að tala saman og
þjugguist til að sofa.

Leigjandi of þar, þýfðu þiltur, Willg Westrop, var úti
í 68 og einn stóli þorinn heim, en hann hafði lykil að
húsinu, sem höft var að loku því með að innan og utan-
vendi (smeltelás), svo að eigi var höft að opna in þessa
lykil. Samstundar lykil hafði eigi og var ávalt vanur að
tala ása húsinu, áður en eigi fór upp í loft og í rúmið.
Þýfþjalli er i anddyrim og kringin þá jafnan með svo
einu henni og hljóði, að stóli er nu að vilt að; kringingar
væðu með því, að stóli sé i þýfþi, utan fyrir dyrnar.

Utlutkoma vartad 5-6 mínútur í töl, þegar dýraljöllunni er hringt og vorum úd hjónin þá hvortuð sofnuð. Konan mín sagði: „Hvað er þetta? Dýraljöllunni er hringt - svo sáir - hvar steyldi vera á ferð? Alti þann Willy hefi ekki lyktil.“

„Já, hann hefir lyktil; en stæð getur að hann hefi gleymt honum; það er lík. Best að ég geti að ogfari úrður!“ sagði ég, og tók ég svo inni stó minna og setti í fotur minna, og hljóp úrður, en er ég opnaði, vart ég var úd að ég hafði gleymt að aflasa með lyklinum, sem ég hafði þó ekki með mér, þeir í flýtinum að komast úrður, hugaði ég elskert minn hann enda hefdi það tafid mig lítil eit. að opna með honum; mér vart því ekki stotastkuld að þó að opna, en ég sá engan mann úti fyrir; ég hljóp því - í notklæðunum einum, með inni stóna í fötunum - í skringum húsíð og sá engan mann, hvort þar né nein stadar í götunni.

Ég fór því inn aftur og upp í rúm mitt aftur. En á meðan ég er úd höfna að sofna, fór ég að hugsa um það, að ég hefi gleymt að aflasa húsinn úrður en ég héttadi: Ég hugaði sam svo: „Mikil, þing“ um þeir þessi tvílostu smolt-lásar, því þótt einhver þjófurinn vadi til lássins að innar verða, getur hann ekki opnað... og svo er það eiginlega með ystu hendi í húsinn úd skringu-pall, að hann þarf að tvílostu. en - geudi ég það mi

í hrodd áður en ég fór að ofan? - Petur þad verid, að ég
 hafi gleypt því, eins og að loka hlösum hém. heim? Eða
 hvar eru lyklarnir? Hvar var ég með þá síðast? Í
 bílnum? - Réttlega elti! Hvað er þetta? Stendur þá
 húsid við Silmuggapoll galopsid og allir lyklararnir í eld-
 hrisbordnum? Nei, því losti ég! - Já, og lét lykla kjöppma
 í handfangid í innri dyrahurdiinni? - Það er annars
 boft að hlampa vinnur í skrifstofuna og gata á því hvort
 þetta er nenna ríngdur. Lyklararnir eru þar - líklegi,
 en þeir voru þar elti, og þá mundi ég hvernig í öllum
 lá!

Allt sló töl! Og lá hlygandi í 5 mínútur: „Húsid
 við Silmuggapoll er opid! Sífeld umferid í bílnum, þ. á
 m. geta vitanlega verið fjófar! Þeir hafa hrosid þangid
 áður og stólid þar, ferðli fyrir ógvisdani aðgang en mi,
 þegar allt er opid og 59 lyklar vid dyran! Þeir
 geta lagt eld í húsid! Það verður þá elti mildid
 mun hjálpinna fyrir „fá helur og veitluður boðinn“ í
 á! Og þetta er minn sök! - Eg get elti sofnid
 drif í alla nótt! Eg verid að fara uppsett! Já, en
 mi er síðast í stofu í svagninu að fara frá höfbergi,
 svo elti kemst ég með honum, en niáste einhver
 fjófurinn eða brunnvegurinn hafi verið með
 honum uppsett, og sé mi að stela eða sveitja í

í húsinn! Eg verð að fara strax, þá mæi þú
 og fara til að bjarga húsinn! — — —

Eg heyrði, að konan mín var elsti söfund og segi ég
 svo við hana:

"Hú þú munt mig hvar hringingum hefi að fjáða áðan:
 Hú er ad vörum til mín um það, að ég hefi flegmt
ólum byklum um upp við Silungapoll í hósti af
húsið er opid út ís dýrum. Eg verð að fá mæi þú
 og stjórta út upp eftir!

Sagði ég henni allt, sem ég mundi um þetta og
 seldi hún mig elsti af því að fara.

kl. var geisgin 10 mínútur yfir sólf. Eg hringdi
 í síma (1166) lögröfmannar, náði í Andbjörn Hausson,
 vaktstjóra lögröfmannar og bad hann lána mér Óla
Pálsson lögr. fjór, sem býs hús y í til sjálfur, til að
 brogða sér upp eftir. Þegar ég hefi tjáð Andbjörn vand-
 ræði mín, var lögrfid andfangid.

Vid Óla lögrmann ofstad 17 mínútur yfir sólf og komma
 after kl. 45 mínútur yfir sólf; hófðum verid 28 mínútur
 í húsinn!

Allt var eins og ég óstæði: Ljhlarnir í handfangi
 hvarðar inn og allt með ummeðingum! Þar hefdi
 enginn mæður konid y "allt í lagi".

Hringingum: Vidvörum! En hvar hringdi???